

„Gjaur pozna gjaura“, je siknil Gjuro med zobmi, pa hitro dodal:

„Ali poznaš tega človeka?“ pri teh besedah je kazal na Brtonclja.

Prišlecevo lice se je nagubalo v smešeče poteze, krog usten pa mu je zaigral poniževalen nasmeh.

Po kratkem odmoru odgovori popolnoma mirno in nekako dostojanstveno:

„Poznam ga; rojak je moj, pa nevreden, da ga tako imenujem.“

(Dalje prihodnjič.)

Molitev ob nevihti.

Čuj nas, silni Bog!
Gôri nad oblaki Ti domuješ,
Ti oblake vodiš, urejuješ ...
Čuj nas, silni Bog!

Oh, ne pošlji nam
V borne hrame in na polja naša
Toče, žgočih strel v pohišta naša,
Oh, ne pošlji nam!

To vrši in vre
Tam v oblakih, v domu strel in toče! ...
Toda kamor Bog premodri hoče,
Tja nevihta gre ...

Mirno se smehljâ
Zopet jasni nèbes nad domovi
In drugje divjajo že vetrovi —
Boj je sred morjá ...

Andr. Rapè.

V gaju.

Šumelo je listje
Skrivnostno po gaju
Kot pravilo bi si
Skrivnosti o maju.

Kot pravilo bi si
Spomine o cvetju,
Ki sladko dehtelo
Je v solnčnem poletju.

Kako so se žarki
Z vedrine prikrali,
Kakò so se v rosi
Srebrni kopali.

Kako pri studencu
Potočnice modre,
V vodici so hladni
Močile si kodre.

In šmarnice tihe,
Pobožne device,
Kako pod grmičem
Skrivale so lice.

Kako se nad njimi
Je roža smejala,
Ko deklica v košek
Je cvetom postlala.

Ni listje šumelo
Pravljice mi v gaju;
Le duša je moja
Sanjala o maju.

Le misli so njene
Tako šepetale,
O dnevih pomladnih,
O cvetju sanjale.

Ni listje šumelo
Ushlo po gaju,
Srce je ihtelo
Po zgubljenem raju.

Ljudmila Modičeva.

